

[Stensballe.]

forladt i Folketinget, og der har ikke i Udvalget været nogen Forhandling om at faa dem indsat igen. Vi er enige med Regeringspartierne i dette Standpunkt ud fra den Betragtning, at Tilflytterbestemelsen vilde være skadelig overfor Landets øvrige Indbyggere, og maaske tillige for Hovedstaden selv, saa vist som der er kommet et stort Initiativ fra Folk ude i Provinsen, og gode og sunde Arbejdere er flyttet ind fra Provinsen til København. Jeg vil ogsaa hævde, at havde vi kunnet faa gennemført den Bestemmelse, at Kommunerne selv kunde fastsætte en fremskyndet Frist for Ophøret af Boligbestemmelserne, som de er udformet her, vilde der tillige derigennem have været ydet Retfærdighed overfor Hovedstadskommunernes Befolkning.

Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til Vedtagelse i det høje Ting.

Ludvig Christensen: Inden vi gaar til den endelige Vedtagelse af det foreliggende Lovforslag i det høje Landsting, vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at mit Parti naturligvis ikke er helt tilfreds med Lovforslaget. Vi havde hellere set, at det Lovforslag, som den højtærede Indenrigsminister fremsatte i det andet høje Ting, var blevet gennemført. Det har der ikke vist sig Mulighed for, og vi har derfor her, ligesom vore Partifæller i det andet høje Ting, sluttet os til det, der for os var opnaaeligt. Jeg skal erkende, at under den Udvalgsbehandling, der har fundet Sted, har vi været i Stand til, som Venstræs Ordfører erklærede ved Sagens første Behandling, at holde os indenfor Rammen om det Lovforslag, som vi fik oversendt fra det andet høje Ting, selv om det vel maa erkendes, at vi paa enkelte Punkter maaske er kommet Yderkanten af Rammen lidt nær. Men vi har arbejdet med paa Gennemførelsen af alle de mange Ændringsforslag, der er vedtaget, fordi en Mængde af dem i Virkeligheden er Forbedringer, Tydeliggørelser, medens de enkelte Bestemmelser, der betyder en Lempelse af mindre Omfang overfor Grundejerne, ikke er mere vidtgaaende end, at de med god Grund kan forsvares som fuldt rimelige. Saa vidt jeg skønner, vil der ikke paa disse Omraader være Mulighed for noget som helst Misbrug.

Men naar vi nu er naaet saa langt, at de københavnske Lejere ikke pludselig kastes ud i alt det, der vilde ske, hvis Boliglovgivningen pludselig var ophørt, og

vi er naaet dertil, at de københavnske handlende ikke er prisgivet Ejernes For-godtbefindende, saaledes at de uden videre er i Stand til at tage Værdien af en handlendes mangeaarige Arbejde for at oparbejde sig en Forretning, saa skal det ikke glemmes, at dette Resultat er naaet imod det konservative Folkepartis Ønske og Villie. Jeg erindrer den Debat, vi havde paa Københavns Raadhus, hvori det ærede Iste Medlem for Iste Kreds (Fritze Teisen) ogsaa deltog, og hvor man fra det konservative Folkepartis Side følte sig saa overordentlig sikker i Sadlen, at man, til Trods for at man kun udgør et lille Mindretal i Borgerrepræsentationen, mente, man var stærk nok til en meget overlegen Op-træden, da vi behandlede Spørgsmaalet om det Svar, Indenrigsministeriet skulde have paa sin Forespørgsel vedrørende Boliglovgivningen. Man var saa overlegen, fordi man følte sig ganske sikker paa, at det i Rigsdagen ikke vilde være os muligt at komme udenom det konservative Folkeparti, og man forberedte sig paa til sin Tid at skulle diktere os den Afvikling, Boliglovgivningen skulde gøres til Genstand for. Jeg synes, det konservative Folkepartis Stilling her skal trækkes lidt frem i Dagens Lys, saa at den københavnske Befolkning, det vil sige Befolkningen baade i selve København og i Oplandskommunerne, kan se Forskellen paa, hvad den vilde have naaet, hvis de Konservative havde haft Magt, som de havde Agt, og hvad den nu opnaar.

Gennem den Lov, der nu vedtages, skabes der for Handelsstanden en Beskyttelse, i hvert Fald indtil 1935, en Beskyttelse, der forhindrer Ejeren i ganske vilkaarligt at opsigte en handlende, som har oparbejdet sig en udmærket Forretning, fordi det nu tilfældigt passer Ejeren selv at overtage den paagældende Forretning og derved høste Frugten af Handelsmandens Arbejde. Det var ikke det konservative Folkeparti, der ønskede at give den handlende denne Beskyttelse, tværtimod, naar Handelsstanden bliver mere sikkert stillet og kan arbejde mere roligt, i hvert Fald foreløbig til 1935, sker det imod det konservative Folkepartis Ønske. Og jeg vil gaa ud fra, at den københavnske Handelsstand ikke glemmer, hvem det var, der ønskede, at den skulde ind under ganske usikre Lejeforhold.

Paa samme Maade forholder det sig med hele den øvrige Del af Befolkningen, der bor til Leje; den vilde være kommet ud for mange forskellige Ubehageligheder, foruden at den vilde være kommet ud for den